

billige Forlangende om at disse Fordringer stilles lige.

Ordføreren: Ja, efter hvad der er anført fra forskellige Sider, kan jeg fatte mig meget kort. Den ærede sidste Taler fremhævede, hvad jeg forøvrigt troer, at jeg tilstrækkeligt selv accentuerede i mit første Foredrag, at Grunden for hele Udvalget til at fraraade det ærede Thing at gaae ind paa Lovudkastets § 1 netop er den, at den Forsandring, som deri er foreslaaet med Hensyn til Dommens og Forligs Virkning, ikke saaledes bør skee abrupt, det vil sige uden Hensyn til den Stilling, der forøvrigt gives Domme og Forlig. Spørgsmaalet om, hvilken Betydning Domme og Forlig skulle have, griber ind i saamange forskellige Retssforhold, at det vilde være — jeg vil kun bruge det Udtryk — meget usigtsigt ved en saadan enkelt Bestemmelse her alene for Fallitforhold ganske at forandre Dommens Charakter. Hvad der er anført til Forsvar for Lovudkastets § 1 af den ærede Rigsadvokatsmand for Ribe Amts 2den Valgfreds (Hage), gaaer i Virkeligheden ogsaa ud paa, at han vil have Dommens og Forligs Væsen eller Charakter opfattede paa en anden Maade, end hidtil har været Tilfældet; han mener, at Domme og Forlig ikke skal tillægges anden Betydning end andre Fordringer o. s. v. Ja, det kan gjerne være, at det saa skal være, men Lovgivningen siger noget Andet, og det er jo netop det; Udvalget har fremhævet og oftere fremhævet, at det er urigtigt at forandre Dommens og Forligs Betydning i den Henseende i et Forhold, naar man lader den blive den samme i alle andre Forhold. Det ærede Medlem erkjendte selv, at man ved at gjøre den Forandring, som Lovudkastets § 1 tilsigter, kunde fremkalde besynderlige Resultater, navnlig bemærkede han, at en Fordringshaver, der udenfor Fallittilfælde maatte staae tilbage for en Doms haver, vilde kunne komme til efter Lovudkastets § 1 at faae Fortrin fremfor denne Doms haver; men han bemærkede desuden, at der var andre Tilfælde, hvor en Fallit kunde medføre ligesaa haarde og ubillige Resultater. Jeg skal give ham Ret i, at Fallitlovgivningen kan føre til haarde og ubil-

lige Resultater i nogle Tilfælde, men jeg kan ikke forstaae, hvorledes den Omstændighed skulde kunne retfærdiggjøre, at vi vedtage en Lovbestemmelse uden omhyggelig og tilbørlig Undersøgelse af de mange Retssforhold, som dermed staae i Forbindelse, hvorved vi vilde forøge Antallet af disse haarde og ubillige Resultater. Det er haardt, at den Mand, som har kjøbt en Eiendom, har tiltraadt den og udbetalt en Deel af Kjøbesummen, skal træde tilbage i Tilfælde af Fallit og sættes i Klasse med simple Creditorer; men forhindres denne Ubillighed efter Lovudkastets § 1? Nei, paa ingen Maade, og naar den ikke forhindres ved Lovudkastets § 1, saa kan det heller ikke ansøres som et Argument for at vedtage Lovudkastets § 1. Tingene er, at noget af det, der maaskee med størst Føie kan ansøres imod vor hele nuværende, jeg vil ikke sige Fallitlovgivning, men Creditlovgivning, netop er den Forskellighed, der er tilstede imellem de forskellige Creditorer og den Afgang, der er for enkelte Creditorer til at tilvende sig en extraordinair god Stilling fremfor de andre; men netop naar dette er en Ulfæ, der kan gjøres imod vor nu gjældende Creditlovgivning, saa skal man ikke uden tilbørlig at undersøge alle de derhen hørende Forhold give Bestemmelser, hvorved det gjøres muligt saavel for Debitor, som for andre Creditorer, vilkaarlig at forrykke den gunstigere Stilling, som en enkelt Creditor retlig har vundet. Nu stiller Sagen sig saaledes, at naar en Mand har faaet en Dom eller et Forlig, og Thinglæsning har fundet Sted, da kan han, naar han passer paa, være sikker paa saa god Betaling, som der overhovedet kan faaes af Fallentens hele Bo; hans Debitor kan efter Domsfældelsen ikke give nogen anden Mand en Ret eller et Pant, som kan være til Hinder for Doms haverens Ret; alle Creditorer maae staae tilbage for denne Doms haver. Men, hvis man nu vedtager Lovudkastets § 1, saa kunne de Creditorer, der ellers maae vige for Doms haveren, naar de mærke, at han vil til at gjøre Execution, erklære den fælles Debitor fallit, ligesom Debitor ogsaa selv kan erklære sig fallit, og Doms haverens Fortrinsret falder da bort; det bliver derved lagt i Debtors